

Arrest

nr. 138 718 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X
2. X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X en X, die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van X, en die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 maart 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 maart 2003 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

- 1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 oktober 2003 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.
- 1.4. Verzoeker diende, via een op 10 mei 2005 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.5. Op 18 oktober 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.6. Verzoeker diende op 23 februari 2008 twee aanvragen in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 9 juli 2008 de beslissing waarbij een aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf van 23 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard
- 1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 12 februari 2009 de beslissing waarbij verzoekers andere aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.9. Verzoeker diende op 9 april 2009 opnieuw een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.10. Verzoekster diende op 30 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.11. Op 8 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers' aanvragen van 9 april 2009 en 30 september 2009 onontvankelijk worden verklaard.
- 1.12. Via een op 1 september 2011 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.13. Verzoekers dienden, via een op 27 februari 2012 gedateerd schrijven, nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.
- 1.14. Op 23 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 9 april 2009 en 30 september 2009 ongegrond worden verklaard.
- 1.15. Op 16 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 1 september 2011 en 27 februari 2012 onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.
- 1.16. Bij arrest nr. 97 719 van 22 februari 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2012.
- 1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 2 mei 2013 om de beslissingen van 16 januari 2013 in te trekken.
- 1.18. Op 2 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 1 september 2011 en 27 februari 2012 nogmaals onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

1.19. Bij schrijven van 7 juni 2013 dienden verzoekers, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 februari 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan beide verzoekers.

1.21. Bij aangetekend schrijven van 1 augustus 2014 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.22. Op 2 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 augustus 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

1.23. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2014 ten aanzien van beide verzoekers ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014, die verzoeker op 23 oktober 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [O.E.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

en minderjarig kind [O.M.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 5/2/2014, betekend op 7/3/2014”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat verweerder een gebonden bevoegdheid heeft. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1.

Aan de verzoekende partij werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd”

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De termijn van dertig dagen vormt de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, kan (maar moet dit geenszins) de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

2.

De vaststelling dat artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een discretionaire bevoegdheid is van bijzonder groot belang inzake de rechtsregels dewelke de administratieve overheid dient te honoreren. Een discretionaire bevoegdheid mag niet vervallen tot willekeur. Zo dient de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren waarom men gebruik wil maken van deze uitzonderingsregel.

Verzoeker wijst erop dat het belang van een termijn op het grondgebied te verlaten aanzienlijk is. Conform artikel 74/14, § 2 Vreemdelingenwet kan zolang deze termijn loopt geen maatregel van gedwongen verwijdering worden uitgevoerd.

3.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat men afwijkt van de algemene regel van dertig dagen, zelfs in die mate dat geen termijn wordt toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

In concreto vermeldt de bestreden beslissing als volgt:

“4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 5/2/2014, betekend op 7/3/2014”

De gegeven motivering stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet voorziet in dit geval dat de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden gereduceerd tot zeven of zelfs nul dagen:

“§3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven”

Bijgevolg zijn de voorwaarden schijnbaar vervuld om af te wijken van de algemene regel (30 dagen). Dit is echter zeer duidelijk geen gebonden bevoegdheid. Indien een onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven kan (en niet: moet) de termijn om het grondgebied te verlaten worden verkort.

De administratieve beslissing moet derhalve verantwoorden waarom men in dit geval toepassing maakt van 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet hetgeen een discretionaire bevoegdheid voorziet. Er is immers geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

4.

In de bestreden beslissing is hierover geen enkele verantwoording gegeven.

Het is de verzoekende partij volkomen onduidelijk waarom de verwerende partij het in casu noodzakelijk heeft geacht om toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet.

De enige motivering heeft immers betrekking op het vervuld zijn van de voorwaarden, voorzien in artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet waardoor dit artikel kan (maar niet moet) worden toegepast.

Door het ontbreken van deze verantwoording wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet geschonden evenals de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet aangezien elke motivering ontbreekt waarom wordt afgeweken van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet (dit is immers geen gebonden bevoegdheid).

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in staat gesteld om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Derhalve is hierdoor niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

5.

Ondergeschikt, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat alsnog zou zijn gemotiveerd waarom toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet, quod certe non, wijst de verzoekende partij erop dat allerm minst moet worden gemotiveerd waarom in casu geen enkele termijn wordt toegepast terwijl de verwerende partij de mogelijkheid heeft een termijn van ofwel zeven dagen dan wel nul dagen op te leggen.

Aangezien de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid en zij kiest voor het alternatief met de meest zwaarwichtige gevolgen voor de rechtszoekende, is zij gehouden haar keuze grondig te motiveren. Het is niet aan de rechtszoekende om te raden welke motieven er ten grondslag kunnen liggen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet, artikel 62 Veemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen opnieuw geschonden.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat aan E.O. het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum en dat hem geen termijn meer wordt toegekend om vrijwillig het land te verlaten omdat hem op 7 maart 2014 reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers' betoog dat verweerder naliét uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen norm mist feitelijke grondslag. Verweerder motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, deed omdat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een overheid moet verantwoorden waarom zij gebruik maakt van een bevoegdheid die haar door de wetgever werd toegekend.

Verzoekers voeren nog aan dat verweerder niet nader heeft uiteengezet waarom hij opteerde om geen enkele termijn meer toe te staan om vrijwillig het land te verlaten, terwijl artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet hem toelaat om een termijn tot maximum zeven dagen op een bevel op het grondgebied te verlaten te vermelden indien een vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gaf. Er dient evenwel te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer een vreemdeling door zijn handelen te kennen geeft hoe dan ook niet van plan te zijn om een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten te respecteren en dit in het verleden ook niet deed, dan kan hij niet verwachten dat een bestuur – dat reeds wees op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten – nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent het niet toekennen van een termijn om het land vrijwillig te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd aan de heer [O.E] en de minderjarige [M.O.] een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

De bestreden beslissing tast de betrokkenen ernstig in hun belangen aan.

Bovendien is de bestreden beslissing gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, aangezien zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens de bestreden beslissing te nemen, de verzoekende partij de gelegenheid te bieden om hun standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor hun belangen op te komen.

Derhalve wordt de hoorplicht geschonden.

3.

De verzoekende partij wijst er bovendien nadrukkelijk op dat, gelet op deze elementen, het horen van verzoekers een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing. Deze vaststelling ondersteunt het belang van de verzoekende partij.

De verzoekende partij wijst erop dat i.f.v. [O.M.] momenteel nog een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet hangende is (stuk 3).

Hiermee wordt geen rekening gehouden door de verwerende partij.

Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM omdat er geen rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend, had de verwerende partij kunnen nagaan, minstens door de verzoekende partij te horen.

Daarnaast wordt evenmin rekening gehouden dat de verzoekende partij in België hun gehele gezinsleven vormgegeven (artikel 8 EVRM). [M.] en [M.], de kinderen, zijn in België geboren en lopen hier school (stuk 4).

Dit zou de verwerende partij ervan kunnen weerhouden hebben de bestreden beslissing op te leggen aangezien de argumenten van verzoeker passen onder artikel 8 EVRM. Derhalve zou de verwerende

partij de gebonden bevoegdheid van artikel 7 Vreemdelingenwet niet dienen toe te passen, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen.

Het niet horen van verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgesteld gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

4.

De verzoekende partij wijst er tenslotte op dat bovendien een schending moet worden vastgesteld van de formele motiveringsplicht met betrekking tot artikel 8 EVRM, nu door de verwerende partij bij het opleggen van de bestreden beslissing geen afweging werd gemaakt van artikel 8 EVRM.

Het weze tenslotte opgemerkt dat minstens door de verzoekende partij te horen de verwerende partij de toepassing van artikel 8 EVRM kon nagaan.”

4.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekers reeds herhaalde malen de kans kregen om hun situatie aan verweerder uiteen te zetten in het raam van een asielaanvraag en van aanvragen om in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en verweerder de bestreden beslissing pas nam nadat de bevoegde instantie had geoordeeld dat verzoeker geen nood had aan een beschermingsstatus en na te hebben vastgesteld dat verzoekers niet in de voorwaarden waren om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat zij hun argumentatie niet konden ter kennis brengen aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam en dus onvoldoende werden gehoord. De hoorplicht houdt ook niet in dat een vreemdeling nogmaals in staat moet worden gesteld om zijn standpunt kenbaar te maken omtrent een te nemen verwijderingsbeslissing indien hij reeds naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken inzake het al dan niet rechtmatig karakter van zijn verblijf (cf. mutatis mutandis HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 60).

Het feit dat verzoekers de dag dat de bestreden beslissing werd genomen nogmaals een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienden – deze maal in functie van de gezondheidssituatie van hun zoon – doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad merkt in dit verband op dat het medisch attest waarin melding wordt gemaakt van het feit dat bij de zoon van verzoekers een recidiverende bronchitis werd gediagnosticeerd dateert van 24 juli 2014 en verzoekers dus ruim de mogelijkheid hadden om dit stuk aan verweerder ter kennis te brengen alvorens deze de bestreden beslissing op 2 oktober 2014 nam. Uit het feit dat zij dit niet deden, terwijl zij een ander medisch attest van dezelfde datum wel aan verweerder overmaakten, kan enkel worden afgeleid dat zij dit stuk zelf initieel niet nuttig achtten. De hoorplicht legt niet enkel verplichtingen op aan verweerder doch impliceert ook dat de partij aan wie de kans wordt geboden haar standpunt aan een bestuur mee te delen tijdig en passend optreedt.

4.2.2.2. Daar verweerder, voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing, wel degelijk een onderzoek doorvoerde inzake de medische problemen die door verzoekers werden aangevoerd en vaststelde dat deze problemen niet van die aard zijn dat zij verhinderen dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst en niet toelaten te concluderen dat verzoekers in hun land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling kan ook niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Verweerder kon voorts geen rekening houden met de gegevens die verzoekers aanbrachten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 oktober 2014 aangezien hij deze beslissing pas ontving nadat de bestreden beslissing reeds was genomen. Er moet hierbij worden herhaald dat verzoekers niet kunnen stellen dat zij van oordeel waren dat zij, gelet op de ziekte die bij hun zoon werd vastgesteld, niet naar Nigeria kunnen terugkeren aangezien zij verweerder niet van deze ziekte in kennis stelden op een ogenblik dat zij hiertoe de kans hadden.

Het loutere feit dat verzoekers aangeven dat een arts bij hun kind een aandoening vaststelde laat ook niet zonder meer toe te concluderen dat verweerder hen door de bestreden beslissing te nemen in een situatie brengt die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat zij worden gefolterd of het slachtoffer zijn van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad dient trouwens te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te

blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoekers tonen het bestaan van dergelijke prangende humanitaire redenen evenwel niet aan.

4.2.2.3. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. De bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg heeft dat verzoekers enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekers toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in hun land van herkomst of elders. Zij wijzen er weliswaar op dat hun kinderen in België geboren zijn en naar school gaan, doch er blijkt niet dat deze kinderen in het land waarvan zij de nationaliteit hebben niet naar school zouden kunnen gaan en er mag niet uit het oog worden verloren dat zij zich, gelet op hun jonge leeftijd nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

4.2.2.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maken.

4.2.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.2.8. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het voorts volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en erop te wijzen dat uit de bepalingen van het EVRM geen ruimere motiveringsplicht kan worden afgeleid.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK